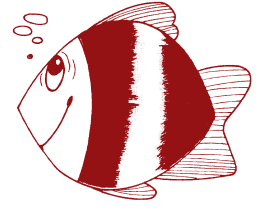

de colores

– az Esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

Krisztus feltámadott, allelúja!

A világot átható De colores

Rendkívüli Húsvét az idek. A járvány megállította a világot, életünk átgondolására hív. Miért élek? Honnan van ez a világ, merre tart, és benne mi az én létem célja, tartalma? A járvány szembesíti a mai, technikai fejlettségétől sokszor túlságosan is eltelt embert a törékenységgel, sebezhetőséggel.

Mégis, idén is Húsvétot ünneplünk. A Húsvét ugyanis a világ nagy alap-története, a hatalmas szimfónia alap dallama. Egy sokgyermekes édesapa ezt a nagyon egyszerű esti imát imádkozta minden nap a gyermekeivel:

*„Létezik az Isten,
szeret az Isten,
közénk jött az Isten,
megbocsát az Isten,
hazavár az Isten!”*

Szeretet-hiszekegynek nevezték el ezt az egyszerű, de mindent magába foglaló imát. A világ nagy alap-történetének része lesz a mi kis élettörténetünk, az életünk eseményei. Ebbe illeszkedik bele a mos-

tani járvány is, a nehézségeink és örömeink, családjaink történetei, eleséseink és talpra keléseink.

Ezt az alaptörténetet éljük át, ebbe lépünk be a cursillo három csodálatos napján. Felismerjük Isten szerető tekintetét, aki örömet leli bennünk, mint vőlegény a menyasszonyban, visszatérünk az atyai házba, ahol Isten ölelése vár. Rádöbbenünk, hogy mi is szeretetre születtünk, arra, hogy a legjobb hírt a legjobb módon adjuk tovább: barátkozással; a szeretet üzenetét: szeretettel.

A világ Isten túlsorduló, végtelen életéből, Atya, Fiú és Szentlélek örök szeretetének hatalmas, derűtől kicsattanó, végtelen szépségű dallam özönéből lett. Mi emberek, az isteni szellemből is részt kaptunk (ahogy erről az „ideál” kapcsán újra és újra hallunk). Ezért szellemünk, gondolatunk, öntudatunk és akaratunk uralkodik az agysejtjeink, a testünk fölött. Ezért tudunk gondolkodni, egyetemesen érvényes törvényszerűségeket felismerni, ezért érezzük a feltétlen kötelező erkölcsi parancsot, amely arra hív, hogy senkinek se

tegyünk olyat, amit nem akarunk, hogy velünk tegyenek. Ezért akarjuk folytonosan jobbítani ezt a véges, fejlődő és büntől megsebzett világot. Szellemünk élete által állandó tapasztalatunk van a természetfeletti valóságról, a Teremtőről. Sejtjük, érezzük a legigazibb ideált: Istenben élni, szárnyalni, kegyelemben élni.

Húsvétkor azt ünnepeljük, hogy az Örök Teremtő Isten megjelent a véges, esendő világban. Széthasította az eget, leszállott a mennyből, eljött, hogy felemeljen minket. A büntől megsebzett embert megtisztította az Ő megváltó, haláláig menő engedelmissége és szeretete. Ahogyan Szent János apostol megrendülten írja „Igen, az Élet megjelent!” (1Jn 1,2) Isten elpusztíthatatlan, örök élete és szeretete jelent meg Krisztusban. Legyőzte a halált, és újjáteremtette az életet. Erről elmélkedünk újra és újra, amikor hallunk a kegyelemről, Krisztus alakjáról, az egyházzal, a szentségekről.

Húsvét hív, hogy éljünk Őbenne, éljünk kegyelemben. Az emberi szellem addig és annyiban tud ura és pásztora lenni testé-

Tartalom

A világot átható De colores – Székely János püspök atya, Szombathely	1
Búcsúznunk P.Gaál Jenő verbita szerzetes atyától – Szabó Tamás, Mária Rádió elnöke	2
Cursillón voltunk! – 100. férfi Cursillo, 104. női Cursillo élményei – közösségi és egyéni tanúságtételek	3
Köszönöm Jézus a meghívást – Tremmel Hudik Katalin	5
A rendhagyó Nagyböjt rendhagyó gyümölcsei – Nemoda Zsófi, Várdai Pál, zuglói női kiscsoport tagjai, dr. Kőrössi Gábor	7
Jézus, Te most is szeretsz! – Várdai Judit	10

nek és a világnak, ameddig Őbenne él, Neki engedelmességgel, a hit és a szeretet állandó éberségében (vö. C. S. Lewis, Cso-dák). Erre hív minket a cursillo, amikor beszél a kegyelemben való életről, az akadályok legyőzéséről.

A járvány megállít, lehetőséget ad a világnak, hogy elgondolkodjék, hogy meg-

hallja a mindenség és a saját élete alap-dallamát. Meghallja a színes és pompás világmindenséget betöltő de colorest. Bár csak szeptemberben együtt zenghetnénk majd sok-sok európai cursillós testvérrel!

Készülünk az Eucharisztikus Kongresszusra és az Európai Ultreyára. Imád-

kozunk, hogy a járvány ne söpörje el ezeket az ünnepeket, hogy mint a jeruzsálemi gyerekek, ünnepelhesük a köztünk élő Krisztust Budapest utcáin, és mint pünkösdkor az apostolok, átélhesük a Lélektől áttüzésedet, élő Egyházat az Ultreyán!

Székely János püspök atya

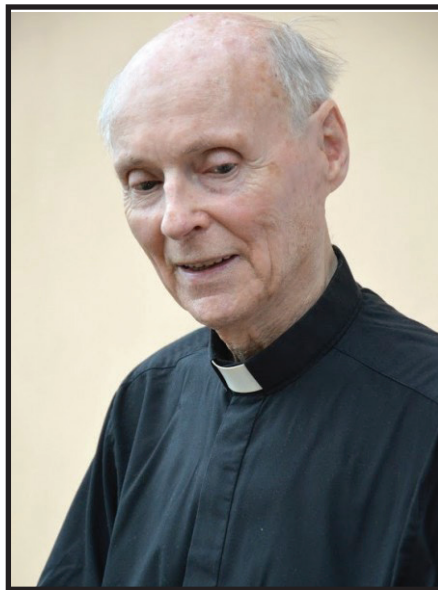
Búcsúznak Gaál Jenő atyától

A Mária Rádió lelki elindítója, Páter Gaál Jenő verbita szerzetes 2020. március 27-re virradó éjjel visszaadta lelkét az Úrnak. Jenő atyától Szabó Tamás, a Mária Rádió elnöke búcsúzott. A Rádióban elhangzott szavakat Szabó Tamás engedélye alapján Várdai Judit jegyezte le.

1929-ben született, gyermekkorát Sorkifaludon töltötte, majd tízévesen a kőszegi gimnáziumba került. 1949-ben érettségiző osztályával együtt elhagyta az országot, amikor a kommunizmus elindította a szerzetesrendek felszámolását. Németországi tanulmányait követően 1954 augusztusában szentelték pappá. 1955-től a rendje külföldi misszióba vezényelte. A 26 éves fiatal ember Paraguayba került, ahol 34 évet töltött és nagyon szép sikereket ért el a misszióban. 1989-ban újabb missziós feladatot kapott, rendje más és más országokban szolgáló testvéreivel együtt haza vezényelte Magyarországra. Ahogy Jenő atya fogalmazott, hogy a düledező keresztet segítsenek feltámasztani.

Papi jelmondatának azt választotta: Az Isten igéje terjedjen és dicsőségre jusson! Gondolkodásában pedig központi helye volt annak, hogy Magyarország újra keresztény legyen, mert csak annak van jövője. Magyarországra visszatérve a Cursillo Mozgalmat indította el. [Beöthy Tamás atyával körülbelül egy időben, más helyszíneken. V.]

Ma már minden egyházmegyében működik a cursillo, sőt a református testvérek is átvették a cursillo módszerét, mert a misszióra nagy szükség van. A cursillós tanfolyamokat Magyarországon legalább 30 ezer ember végezte el. A cursillisták is tanúik annak, hogy Krisztus most is él, és vonzereje ma is épp olyan erős, mint az apostoli időkben.

Jenő atya kiemelkedő tevékenységét 2000-ben az állam is elismerte, a Magyar Köztársaság Tiszti Keresztje kitüntetéssel. 2006 tavaszán Sorkifaludra, tehát gyermekkorra falujába költözött. Újjáépítette az ottani romos plébániát és papi szolgálatát végezte 88 éves koráig.

A Mária Rádió létrejöttében kulcsszerepe volt Gaál Jenő atyának. Ő adta az inspirációt, ő adta a feladatot a Mária Rádió megszervezésére. A Mária Rádióban legalább 200 önálló előadást tartott. Előadásaival indulása óta jelen volt a Mária Rádióban.

Két könyve jelent meg, mindkettő erős missziós tartalmú címmel (Miért álltok itt tétlenül?, Menjetek a szőlőbe dolgozni).

Gaál Jenő atya alább közölt, rövid elmélkedése megmutatja gondolkodását, azt, hogyan segítette az embereket abban, hogy Isten megismerjék, megszeressék és kövessék. „Találkoztam Jézussal.

Találkoztam Jézussal, amikor a bűnökben vergődő Máriát átváltoztatja bűnbánó Magdol-

nává. Ők voltak az elsők, akik hirdették, hogy Krisztus él és feltámadott.

Találkoztam Jézussal, amikor a latrokat bűnbánatra indította, és a századosok dicsőítették Istent: ez valóban Isten Fia.

Találkoztam Jézussal, mikor megváltoztatja az emberi szívüket. Ugyanaz a Krisztus, aki Palesztina poros útját járta, ma is ott jár az emberek között, és meghívja őket: Kövess engem! És ezek az emberek követik őt. Mert Jézus a legtöbb embertől csak pár lépés távolságban van. Találkoztam Jézussal, mikor láttam Jézus csodáit, hogy érte milyen áldozatra képesek az emberek. Láttam, amikor a tarzusi Saulok átváltoznak evangéliumhirdető Pálokká.

És láttam művének, az Egyháznak a tekintélyét, erejét és terjedését.

És láttam imádkozó tömegeket, amikor megvallották: Te vagy Krisztus, az élő Isten fia. Találkoztam Jézussal, mikor megtapasztaltam, hogy a sok pogány Aranka, Éva és Mária Krisztus vonzerejébe került. Ahol csak prédikálják az evangéliumot az egész világon, azt is hirdetni fogják, amit ezek az aszszonyok cselekedtek.

Találkoztam Jézussal, amikor a pogány Piskópák, Aladárok, és a hitetlen Tamások hirdetik: Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

Imádkozunk Gaál Jenő atyáért, és köszönjük meg az Úrnak, hogy őt adta nekünk, pont abban az időben, amikor lehetőségünk volt újra Istenhez közelebb kerülni. Adjunk hálát az Istennek!

Szívemben szomorúan, de mégis örömmel, hogy találkozhattam vele, búcsúzóul Jenő atyától. Búcsúznak együtt imádsággal!

Erre a helyzetre ő azt mondta volna: Az Úr adta, az Úr elvette, legyen áldott az Úr neve!

Szabó Tamás

DE COLORES

100. férfi cursillo

Tahi, 2020. február 6–9.

Az elmúlt évben november elején kezdtük a felkészülést erre az ünnepi, 100. férfi Cursillóra, mely ez év februárjában volt Tahiban. A munkatársi csapatot Rébay Lajos rektorunk régi cursillistákból állította össze. Imádságos, örömteli felkészülésünk volt.

A jelölteket – még a cursillo előtt - személyes beszélgetésre hívtuk, hogy biztosak legyünk jelentkezésük komolyságában. Már ezeknél a találkozásoknál is ajándékként megtapasztaltuk; mély, elkötelezett keresztény testvérek jönnek a februári három napra. Volt, akinek a felesége élte át a cursillo gyönyörűségét pár hónappal korábban, néhányukat családi barátság köti össze, imacsoportjuk van.

Megköszönöm az Úrnak, hogy ezt a munkatársi közösséget ismét mély, egymást elfogadó imaközösséggé alakította. Néhány felkészülésen Kálmán Józsi atya volt velünk, Gulyás Zsolt atya skype-on hallgatta meg a beszédeket.

A Szentlélek jelenléte érezhető volt mindvégig, az a lelkeket lánggra gyújtó tűz, amit a nagy cursillós közösség imája erősített. Kedves, nyitott, fiatal jelöltekkel bensőséges beszélgetéseink voltak. Sokféle háttérből, élettapasztalattal érkeztünk, mégis mély megosztások nyitották meg a szívünket egymás felé.

A záróünnepségen elhangzó „Krisztus számít Rád!” üzenet komoly meghívás mindannyiunknak, nemcsak a most végzetteteknek, de engem is újra elmélkedésre készítetett.

Hálát adok Istenem, hogy megtapasztalhattam, minden cursillón sokkal többet kapok, mint amennyit adni szeretnék. Deo gratias!

De colores!

Juhász Károly

A 100. férfi Cursillo résztvevőinek közös tanúságtétele

Szent Imre asztal

Eddigi életem során fontos volt a közösség, vagy legalább is „tartozni egy egyházi közösségbe”. Az elmúlt évek során, a balga és lusta döntések vezettek el odáig, hogy párommal lényegében egy közösségtől elszakadt életem éltünk, aminek sajnos a mintái, eredményei a saját házasság életünkben is megjelentek. Hálás vagyok a Mennyei Atya azon döntésének, hogy furmányos módon közelebb intézi életem a cursillóhoz. Első cursillistaként a 100. férfi Cursillo egy hatalmas nagy élmény és egy Mennyei Atya-i „fenéken billentés” volt, hogy tudjam, hol a helyem, tudjam, hol töltődhetek. Egy teljesen új perspektívával és biztonsággérzettel a helyén tudtam a gondolataimat, az életemet, és mit kell, hogy tegyek otthoni és munkahelyi környezetemben. Valamint a későbbi közösségemről is gondoskodott, ugyanis a zárón, jó ember-halász módjára, le is csapott rám a közelemben korábban szerveződött kiscsoport vezetője. Tudnám még folytatni, de ezt át kell élni!

De Colores!

Pap Krisztián

Hálás vagyok a Jóistennek, hogy cursillós barátomon keresztül munkatársnak hívtott, és csatlakozhattam! Nagyon szerettem volna már kiszakadni a hétköznapiokból, és önmagam is odaajándékozva teljesen Istenre figyelni. Sok kegyelmet, erőt, megerősítést kaptam, amelyeknek a lendületét az azóta eltelt időszakban is megőriztem! Jó volt megtapasztalni az ultreyán, hogy mindannyian így éljük meg az negyedik örök napot. Isten arcát szemlélve, önmagunkat megváltoztatva tudunk sugárzóvá válni, másokat megszólítani, meghívni.

De colores!

Eck András

Szent Ferenc asztal

Feleségem pár hónappal előttem volt cursillón, láttam, hogy milyen sokat jelentett neki, ezért komolyan vettem, ami-

kor ajánlotta, hogy jelentkezsek én is. Döbbenetes volt az a tettetés nélküli őszinteség, egymásra figyelés, ami az előadókól, a segítőköl és magukból a résztvevőköl áradt. Mintha sok évet töltöttünk volna már együtt. Megindítottak az előadók hitteles és nehéz emberi sorsokat bemutató beszámolóit, hogy bármilyen helyzetben dönthetünk lelkiismeretünk szerint vagy ellene, és ez bizony számíthat! Gondolkodás nélkül követtem az előadók példáját, így a négy nap olyan őszinteségben és figyelem koncentrációban telt el számomra, mintha folyamatosan a gyóntatószékben lettem volna. Azóta igyekszem az embertársaimat és magamat jobban el és befogadni, szeretni, vagy legalább türelemmel hordozni.

De colores!

Tremmel János

Szent László asztal

Az én-ből a mi, az értem-ből az átélem, a hallgatom-ból a beszélem, a figyelem-ből a cselekszem átalakulását kaptam az asztalban. Igazi férfi barátság, bizalom hangulatában minden nap adott valami újat ebben a szeretet-közösségben, melynek Forrásához indultunk el együtt csütörtökön. Remélem mindannyian meg is érkeztünk. Van rá egy negyedik örök napunk!

De colores!

Dr. Kőrössi Gábor

Szent István asztal

A jelöltekkel való előzetes találkozás és beszélgetés egyszerre felemelő és nagyszerű volt. Semmi kétségem nem maradt, hogy nem felelős döntést hozva jelentkeztek a cursillo három napjára, hanem a Lélektől vezetve. A három nap ennek fényében bőséges és őszinte ajándékot adott. Sokat tanulhattam a jelöltektől, mára már barátaitól a Krisztus felé forduló élet nagyszerűségéről.

De colores!

Juhász Károly

Szent Pál asztal

Soha nem éltem meg a cursillóban az egység, az odaadás, a figyelem, az elfogadás és a szeretet ilyen mértékét. A Szentlélek mintaszere munkát végzett. Különleges élmé-

Mert mindenki, aki Istentől született, legyőzi a világot.
És ez a győzelem – győzelem a világ fölött! – a mi hitünk. 1Ján 5,4

nyem volt a cursillo három napja előtti kezdete, amikor négy barátommal már hetekkel a cursillo előtt találkoztunk, hogy megismerjük egymást. Örülök, hogy két munkatárs a személyes közreműködésen túl képzési-továbbtanulási szándékkal vett részt.

De colores!

Rébay Lajos rektor

Isten titkainak gondnoka

Úgy tekintsenek minket az emberek, mint Krisztus szolgálóit és Isten titkainak gondnokait. A gondnokoktól természetesen egyet követelnek meg: hogy hűségesnek bizonyuljanak (1Kor 4,1-2). Krisztus követőiként talán az egyik legnagyobb kihívás, hogy állhatatosak legyünk hitünkben és a szeretet irányítsa mindennapi cselekedeteinket.

Számomra sem könnyű a hétköznapi élet útvesztőiben eligazodni, ezért is vártam izgalommal teli kíváncsisággal a 100. férfi Cursillón való részvételt. Isten titkainak megismeréséhez Krisztuson keresztül vezet az út, Ő az, aki a szentáldozás révén lehetőséget teremt arra, hogy a hivatásomon keresztül Isten tervének gondnoka és aktív alakítója lehessenek. A cursillón megtapasztalhattam, hogy Isten titkainak hűséges gondnoka csak úgy lehetek, ha alázattal elfogadom keresztségemet és a szentáldozáson keresztül, Krisztusból erőt merítve haladok tovább a számomra kijelölt úton. Ebben erősítettek meg a cursillón elhangzott tanúságtételek és őszinte, mély beszélgetések is. Az Istennel való közösség abban is segít, hogy folyamatosan ráirányítja a figyelmemet a valódi igazságkeresésére, ami nem egy elvont fogalom, hanem maga az élő Krisztus. A mai világban sokan, sokféle igazságot próbálnak követni, sokszor hangoztatjuk a magunk igazát és számos konfliktust és problémát okoz ezeknek az igazságoknak a saját magunk önző céljaira történő felhasználása. De ha jut időm az elcsendesedésre és őszintén, ráhagyatkozva fordulhatok Krisztus felé, akkor idővel azt veszem észre, hogy minden kitisztul és egyértelművé válik. Ő az út, az igazság és az élet, boldog vagyok, hogy az Oltáriszentségben folytonosan vele találkozhatok. Köszönöm, hogy a 100. férfi Cursillón való részvétel megerősített a hitemben és a közösséghez való tartozás örömeiben.

Stágel Bence

104. női cursillo

Tahi, 2020. február 27. – március 1.

Mi is történt velem a hétvégén?

Mit kaptam?

Jálícs atya szavait segítségül hívva „Ott azonban rábukkantak hitük gyökereire, és egyszerre megtértek. A hamu alatt parázlott a hit, és ha a külső világnézetükben még ateisták voltak is, belül már megérték, és csak egy kis lökés kellett, hogy minden a felszínre jöjjön.” Saját szavaimmal életem meghatározó élménye, Istenben való hitem új alapokra helyezését éltem át, égő fátyla lettem. Azt a mély, bizalmi légkört, melyben teljesen őszintén meg tudtam nyílni idegen emberek előtt és meghallgatni őket értőn, másként nem lehetett, csak az Úr segítségével. Olyan embereket ismerhettem meg, akiktől, akik által nagyon sokat tanultam: emberségről, sorsokról, szeretetről, tanulásról, a gonoszról. Három napig egyfolytában fájt a fejem, tisztultam? Tisztultam. Két napig csak sírtam: belül, kívül, csurogtak a könnyeim hangtalanul, vagy épp zokogtam. Szombat délutánra már kérleltem Istent, Istenem, kérlek, segíts, hogy az egészet ne sirjam már végig. Meghallgattott és elküldte a jó kedvet, a vidámságot, a nevetést, a kuncogást, az egymásra kacsintást, a hahotázást és a nyerítést, gurultunk a jókedvtől, persze nem volt nehéz „Katát táncba vinni”.

Mindennap volt számtalan meghatározó mondat (több mint félig teleírtam a füzetem), ami kiviláglott a többi közül, egy felismerés, egy élmény, ami csak nekem szólt, számomra volt fontos, én tudom, hogy miért. Egyiket, másikat most megosztanám veletek is:

☞ **Az Eucharisztikus Kongresszusra a férjemmel együtt történő jelentkezésünk óta nincs akadály az életünkben.** (Ez egy megvilágosult pillanatban nyílt belém, talán pont Szandival beszélgettem. Szandi, hálásan köszönöm, hogy erre rávilágítottál.) Együtt végezzük a nagy kilencedet, havonta gyónunk, hetente veszünk részt szentmisén, szentáldozáson. Kisfiam a cursillo hétfőjén rosszul lett és Bélám maradt vele otthon, hogy én

dolgozhassak, és nyugodtan el tudjak menni Tahiba csütörtökön. Nem kifogást, hanem nagyobb összefogást eredményezett ez a helyzet. Ugye milyen könnyű és egyszerű lett volna lemondani a gyermekem betegségére hivatkozva? De én eldöntöttem, hogy eljövök, ott kellett legyek. A két gyerek versengett, ki melyik este alszik anya helyén a franciaágyban apával.

☞ **Nincs mindenki felé küldetésem.** Ezt a megkönnyebbülésem nem tudom még szavakba önteni.

☞ **A házasság szentségét ölelem magamhoz, ha megölelem Bélámot.** Ezt a mondatot a mai napig többször elmorzsolom magamban. Mindennap többször és mindennap mélyebbre és mélyebbre érek e mondattal. Azt hiszem, ezt eddig nem értettem jól, nem teljes szívemmel értettem. (Ilonkám, hálásan köszönöm, hogy ezt megvilágítottad nekem.)

A tanúságtételek, tanítások, az atyák étellel teli példái megerősítettek abban, hogy a jó Isten engem nagyon szeret, mert óriási próbatételeket nem kaptam. Csak ezt az egyet, hogy saját méhemből nem lehet gyermekem. Ma már ezt békésen elfogadom, és tudom, ezzel az Úr nagyon sok megrázkódtatástól kímélt meg, más feladat várt rám, az, hogy két gyermek életét megmentve a feléje vezető úton tartson. (Ági, hálásan köszönöm, hogy erre rávilágítottál) Hiszen: **gyermekeim hitoktatója én vagyok! Mikor kezdem? Most...**

Mi történt velem a 104. cursillo után? Mit adtam? A negyedik örök napban élek, melyet még vasárnap nem értettem. Ma már igen és élem is. Köszönöm ezt Nektek is, cursillisták.

De colores!

H.M. Judit

(Árpád-házi Szent Kinga asztal)

A 100. férfi Cursillo záróünnepségén néhány feleség, közeli családtag is részt vett, akik szeretteikkel együtt újra megtapasztalhatták a cursillo közösségi, fel- és megerősítő élményét. Közülük ketten megosztották velünk azt az örömet, amelyet azóta együtt élhetnek meg a családjukban.

Menjünk tovább Jézus feltámadásának örömeivel: ő mindig mellettünk van!
Ferenc pápa virágvasárnap üzenete

Köszönöm Jézus a meghívást!

A bemutatkozó körnél talán én voltam az egyetlen, aki alapvetően elégedett és hálás szívvel érkeztem, de azért mégis némi hiányérzettel: a mindennapos Isten-kapcsolatom hiányával.

Egy cursillós hétvégéről frissen hazatért barátóm ragyogó lelkületét irigyeltem meg, hogy milyen szeretettel telve beszélt Jézusról. Akkor rögvest elhatároztam, hogy én is erre vágyom! Jelentkeztem azon nyomban a következő lelkigyakorlatra.

Nem indult gördülékenyen a hétvége: pedig nagyon kíváncsian és lelkesen érkeztem meg, „Isten hozott”, azonban rögtön az elején, a szoba elfoglalásánál adódó galibák miatt kissé elkedvetlenedtem: fél órán belül már a negyedik szobában ágyaztam meg újra és újra, mire meglett a végleges lakhelyem a hétvégére. Mit keresek én itt? De a Jőisteni tervei kifürkészhetetlenek: tanulhattam némi alázatot, rugalmasságot, majd végül már felajánlottam, hogy szívesen beágyazok még néhány szobában..., így idővel vidámságba fordult történetem, s végül jókat nevtünk a munkatársakkal az egész helyzeten.

Ezután hatalmas lelki lendületet vett a hétvégén. Hálával telt szívvel emlékszem vissza a Szent Hedvig asztal-béli társaimra. Szívszorongató és megható személyes élettörténeteikből oly sokat toltekeztem: hol Is-

tent kereső reményteli lelkületükből, más-kor mély Isten hitükből merítettem erőt. A körkérdéseknél kicsiny csapatunk szinte minden rajzi feladatot rám testált érzékelvén képzőművészi vénám. Bár magam sokszor elégedetlenkedtem megvalósult alkotásaim miatt, mégis örömmel töltött el társaim lelkes ötletelése, hálás elégedettsége, amikor megvalósulni látták érzéseiket, gondolataikat. Lám, így is lehet megajándékozni másokat!

A tanúságtevők sorra megríkáttak: őszinteségük nem csak tiszteletet ébresztett bennem, hanem rádöbentett, hogy bár megannyi, mindenkinek más és más, akár a legkacifántosabb próbatétel is jusson osztályrészül, Isten mindig mellettünk áll, nem hagy egyedül. Még ha a nehézségek közepette elhagyatottnak is érezzük magunkat, vagy nem látjuk a történések értelmét, az égi segítség nem marad el. Sokan számoltak be arról, hogy a bajban mennyire megtapasztalták Isten szeretetét a környezetükben élő embertársaik által. Ez számomra egyrészt reményt adott, másrészt biztatást arra, hogy magam is lehetek Jézus segítőtársa bármily apró kedvességgel, segítségnyújtással.

Mindezt a közreműködő szeretetet leginkább közösségben élhetem meg, ahol számít minden, amit teszek. Az a tudat, hogy Jézus

hív engem aktuálisan ott és akkor, ahol vagyok, óriási felismerés volt. Biztatás s egyben megerősítés is, hogy álljak cselekvésre készen, merjem a jót tenni. Merjek abban tevékenykedni, amiben otthonosan mozgok eleve: képzőművészként a saját területemen lehetek Jézus segítőtársa az evangelizálásban, magam és közvetlen vagy közvetett környezetem hitének elmélyítésében. Négygyermekes családayaként vagy akár képzőművész tanárként számít rám Krisztus, és színpompássá tehetem a világot! A negyedik örök napomon ezen munkálkodom, több-kevesebb sikerrel. Remélem, hogy Isten mennyei ecsetjének alkotásához én is hozzá tudok járulni néhány apró színfolttal, és minden kicsiny szándékomat elégedett mosollyal konstatálja...

Ui. A föld fölött lebegve tértem haza a cursillóról, ehhez semmi kétség sem fér. Napokig énekelgettem, pedig köztudottan semmi hangom sincs. Hogy valamit biztosan hazavittem abból a szeretetsomagból és sugárzásból, amit ott kaptam, azt mi sem bizonyítja jobban, minthogy mindezek után a férjem a barátjával együtt elment a 100. férfi Cursillóra. Azóta a negyedik örök napot már közösen élhetjük meg!

De Colores!

Tremmel Hudik Katalin
(103. női Cursillo)

A következő néhány írás nemcsak a cursillo együtt megélt örömeiről szól. Sokan megírták mindazt, amit ez a kivételes nagybőjt hozott számukra, őszintén vallva arról, hogy a kényszerű bezártságnak, összezártságnak milyen hozadéka, vagy jobb szóval, gyümölcse volt életükre, szemléletükre. Köszönjük, hogy mindezt megosztják velünk és ezekkel a vallomásokkal ismét megerősödik bennünk a bizonyosság, nem vagyunk egyedül!

A negyedik örök nap. Milyen családi és baráti kötelékekben megélni a cursillót és mindazt, ami belőle növekszik

Miután a 100. férfi Cursillo ünnepélyes záró eseményén, ahol sógoromat ünnepeltük, összefutottunk Földes Máriával, megkért, írjak néhány gondolatot erről.

Megtiszteltetésnek vettem és gondolkodtam, mit is írhatnék. Írjam le, hogy mióta 2016-ban elvégeztem a cursillót, az életem folyamatosan felfelé ível? Hogy a hétköznapi – és valljuk be, a 3+ gyermek mellett, néha egészen idegtépő – küzdelmek között a lényegét tekintve az életem maga a kegyelem áradása? Arra gondoltam, leírom, milyen nagyszerű az Isten tenyerén élni. Hogy micsoda megtartó ereje tud lenni egy cursillós kiscsoportnak. Hogy milyen fantasztikus, amikor hosszú hetek imái után a férjem is elmegy a cursillóra és végre ez a páratlan élményünk is közös. Hogy milyen nagyszerű megtapasztalni, amikor egy jól működő,

de vegyes házasságból létrejön a valódi családi összhang. Hogy micsoda hála van a szívemben, hogy Jézus újra és újra megmutatja magát nekem és mind közelebb és közelebb édesget magához. Hogy mennyire örülök, hogy most már hivatalosan is bérmált katolikusként vehetem magamhoz az Eucharisziát. Milyen szívet melengető, hogy a legjobb barátóm a keresztmamám, a cursillós szobatársam a bérmamamám és a gyermekeink kereszt-szülei is mind hívő, hiteles példaképek, sőt a házaspárokból az egyik fél cursillista. Hogy milyen csodálatos látni, ahogy az általam átélt kegyelem árad körülöttem. Hogy barátok, családtagok, ismerősök mennek el a cursillóra. Hogy a tágabb közösségeink is mind hívő, szeretettel emberekből állnak. Hogy milyen izgatottan várom, hogy a kislányom az Eucharisztikus Kongresszus hihetetlen közegében legyen első áldozó... És mennyire különbözik mindez a gyermekkorom kiközösítettségétől, a családom elkeseredett egymásba kapaszkodásából és a fiatalságom tévelygő útkeresésétől. Annak ellenére, hogy most is vannak nehézségeink, de mennyire más, hogy más mindennek az alapja.

Igen, valami ilyesmiről akartam írni. De közben a világ óriásit fordult körülöttem. És a cursillo, a hit, az öröknap, a közösség és a család hirtelen egészen más értelmet nyert.

Két hete, még a sulis bezárások előtt volt az utolsó imakörös találkozásunk. Egyik társunk hozott egy nagybőjti ige szakaszt és elmélkedést anélkül, hogy a választásnál egy percre is gondolt vol-

na a vírusra. Döbbenet hallgattuk a Noéra és az özönvízre utaló evangéliumi részt. Nincs kétségem, hogy az Úr küldte nekünk a nagyon célzott üzenetet aznap.

„Ahogyan Noé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Noé bement a bárkába, és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is... Vigyázatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” (Máté 24, 37-42)

Kavargó gondolatokkal mentem haza. Özönvíz. Vigyázatok. Legyetek készen. Eljön a ti Uratok. ...

Nem. Nem hiszem el, hogy itt lenne a világ vége, gondoltam magamban. De mégis olyan feszült minden, mint a vihar előtti csend. Csak úgy vibrál a levegő. Nem egy ilyen apokaliptikus időpillanatban szerettem volna életet adni a negyedik gyermekünknek. Minimum paradicsomi körülmények közé szeretném őt megszülni. Hogy hagyhatott így cserben az Úr, pont most. És már zokogtam. A jóságos Mennyei Atya erős tenyeréből, amit magam alatt éreztem, egy vékony cérnaszál maradt csupán. Elkésérítő... Azért ismertem már ezt a cérnaszálát. Az elmúlt pár év idilli időszakai közepette is előfordult, hogy elveszítettem, vagy mondjuk úgy, nem éreztem a Megváltót a közelemben. De ez a kis cérnaszál mindig ott volt és megtapasztaltam, hogy micsoda elnyúlhatatlan anyagból van, és hogy ez mindig újra elvezet Hozzá.

Úgyhogy másnap, amikor felkeltem, elkezdtem építeni a „bárkát”. Jött sok megerősítő üzenet is. Az imakört, a családot, a barátokat, sőt az egész országot magam mellett éreztem. Mindenki egy emberként küzd a láthatatlan ellenség ellen. Forgattam a lelkemben a „deszkákat” és igyekeztem felépíteni valamit a családom számára amin, bármilyen tákolmány is, de át tudunk evickelni a következő időszak háborgó tengerén. Nem volt könnyű, de éreztem a fentől jövő biztatást. Majd elkezdett esni az eső... És esett... És esett...

Az iskolák bezártak. Európa, majd szépen Amerika térképe is vörös vírus gócpontokat jelölő vészjelző pacákká változott. A szomszédos országokból katasztrófa filmbe illő hírek érkeztek, horrorisztikus jelenetekkel, és a magyarországi statisztikák grafikonjai is lassan, de biztosan az ég felé kezdtek emelkedni...

Mindeközben nálunk, az otthonunk kicsi bárkáján, ahova visszahúzódtunk a vihar elől, ízes bukta illata leng át. Sütnöm kellett, ha fáradt vagyok is, mert fogytán a kenyér. Gyerekszivaj tölti be a házat, kacagás, sírás, veszekedés és kergetőzés. A férjem a zsbívásár közepén, mint egy rendíthetetlen szikla dolgozik a számítógép előtt, kikökkenthetetlenül. Együtt eszünk reggel, délben, este. És tanulunk és játszunk, imádkozunk és kiborulunk és nevetünk nagyokat. Együtt vagyunk.

Együtt a világ legtermészetesebb módján. Az apa dolgozik, és néha elmegy „vadászni”, az anya gondoskodik testi és lelki táplálékról, a gyerekek részt vesznek mindebben és tanulnak. Tőlünk tanulnak. Minderre ajándékként tekintek. Különleges időszak ez, ami máskor így nem adatik meg.

Ez a karantén kiteljesítheti a családjunkat. Az apa nem csak egy fantom, aki reggel elmegy, és este hazajön. Az anya nem csak egy taxisofőr és non stop ügyintéző. A gyerekek nem csak idegesítő,

ellenszegülő csomagok, akiket folyton ide vagy oda kell cipelni és ilyen vagy olyan akadályokon kell átjuttatni. Nincsenek felesleges körök, amiket le kell futni. Nincs az az állandó zizegés és rohanás. A karanténban család lehetünk és a házunk otthon lehet.

Nem mondanám, hogy ez egy láblógató nyaralás. Sose főttem még ennyit és ez kismamaként már önmagában sem kis kihívás. De kiderült, hogy többre vagyok képes, mint hittem. És mintha jobban hasonlítanék arra a valakire, akinek az Isten elképzelt. Hálát adok, hogy van kertünk és nem kell dolgozzak, tudok a gyerekekkel foglalkozni és hogy a férjemnek megmaradt a munkája. Az Isten a nehéz időkben is kegyes hozzánk. Nem, ez most nem a virágos réten heverészés időszaka, ez most a rendíthetetlen viharban menetelés. De kell ez is, hogy edzett legyen a lélek. És nekem édes teher, hogy mindenki itthon van. Hálát adok mindezért.

„Az én igám édes, az én terhem könnyű.” (Máté 11,30)

Én nem halmoztam fel előre három havi élelmiszert és nem vagyok született házitündér és óvónő. De az elmúlt évek vasárnapjain feltankoltam az Úrból. A cursillo is óriási lökést adott. Az imakör megtartotta ezt a lendületet újra es újra tápláló közösségként. És a hétköznapi és az ünnepeink imái, vívódásai is ... És azóta velem jár az Úr minden utamon. Most is itt van velünk, vasárnap a tévében és mindenben és minden percben. A rossz hírekben, a reményekben, a sírásban, a nevetésben. Benne élünk. Kiapadhatatlan források törnek fel belőle és nem számít, mi történik a világban, amíg az Úr itt van. Nem tudom, mi jön még ezután. Nem tudom, a Teremtő miért engedi ezt a sok szenvedést. Nem tudom, mit akar mindezzel. De tudom, hogy célja van mindennek. Akkor is, ha én nem látom és nem értem, bíznom kell benne, hogy Ő tudja, mit csinál. Nem tudom, mit tartogat számunkra a jövő, milyen tragédiákat. De ha az örökkévalóság távlatából nézem ezeket a napokat, már egész máshogy fest.

„Vigyázatok, meg ne rémüljétek, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég.” (Máté 24, 6-7)

Nem tehetek mást, minthogy rádőlök az Isten tervére. Nem akarom tudni a jövőt. Nem tudom irányítani a sorsom. Csak rádőlök a Gondviselésre. Nem tudom megmenteni magamat ettől, de rádőlök arra, aki megteheti. Gondom van a családomra, az otthonomra, de a világ gondját az Úrra bízom.

Azt mondják, maradj otthon. A csapból is ez folyik. Ne fogadj vendéget. Zárkózz be.

Nekünk mégis van egy becses vendégünk. Bár pont ez a jó, hogy már nem is annyira vendég, mert a szívünkben lakik. Nick Vujicsics egy előadásában beszélt arról, mi a különbség között, hogy Jézus vendég nálad vagy nálad lakik. Ha kopogtatnak, ki nyitja ki az ajtót? Nyilván a házigazda és nem a vendég. Ha Jézus még csak vendég nálad, és az ördög kopogtat, magadra vagy utalva, sok szerencsét. De ha Ő már nálad lakik, akkor Ő áll majd az ajtóhoz, amikor jön az Ellenség. És már itt is van. Dörömböl az ajtónkon és romba akarja dönteni az egész világunkat.

Otthon kell maradnunk bezárkózva, amíg ez a veszedelem tart. És ha dörömböl az ördög, küldjük Jézust előre. Adj a Isten, hogy valóban így tudjunk élni!

Ez a cursillo a családban. Ez a negyedik örök nap.

Az Úr szabaddá teszi és meggyógyítja a szívet, ha alázattal és bizalommal hívjuk Őt.
Ferenc pápa

Szeretettel küldök egy dicsőítő zenét is, amit nagyon szeretek és tükrözi, amiről írtam. A youtube-on magyar felirattal is elérhető, csak be kell írni a keresőbe vagy itt a link. A zene és a szöveg is felemelő. United Pursuit: Hidden (Elrejtve)

<https://youtu.be/cq8O1ktxk8>

De colores!

Nemoda Zsófi

Maradj otthon! – és látogass meg engem!

Szeretettel hívlak, kerülj beljebb.

Ez egy szép, tágas közösségi tér. Foglalj helyet! Mivel kínálhatlak, kávé, tea, frissítők... Csak érezd jól magad!

Amíg elhelyezkedsz, megosztom Veled gondolataimat:

Rengeteget kaptam az Élettől, amiért nagyon hálás vagyok. Hálás vagyok, mert mindig volt mellettem „valaki”, aki a kezdeti magányomból kihúzott. Barát, aki fiatalon megosztotta velem nehézségeit, aki megértett, elfogadott, akivel jókat beszélgettünk, akivel mindig jó volt, mert nem kellett viselkednem, álarcot hordanom. Nem kellett másnak mutatnom magam, erősnek, határozottnak, holott kérdéseim, kétségeim voltak, amikor szomorú voltam vagy bátortalan.

A hosszú, kitartó, néha süket, máskor beszédes csendek és vívódó miértek után érlelődött meg bennem, hogy Valaki figyel engem, figyel rám. Magányomban magamból szólt. Majd Anyám és a barátom hangján. Éreztem, hogy valami egészen különös dolog történik velem. Különlegesnek éreztem magam. Különlegesnek,

mert a barátnőm, majd mások hangján is biztató szavakat kezdtem hallani. Megértettem, hogy a nehézségeim nem oldódnak meg maguktól, fel kell vállalni, áldozatot kell hozni. A problémáim nem oldódtak meg, csak én kezdtem másképp látni, kellően erősnek éreztem magam a küzdelemhez...

Fiatalon azt képzeljük, erősek vagyunk, „ide nekem az oroszlánt is!” szemlélettel. Azután rájövünk, hogy ez az erő nem magunktól van. Mint Dánielnek az oroszlánok vermében. Az erőt Isten adja.

Most, néhány tíz év elteltével egyre jobban látom, hogy életünkben milyen fontosak a kapcsolatok. Feleségem által a házasságban, gyerekeinkkel közösen megélt élményeinkkel új dimenziók nyíltak meg előttem. A szeretetnek olyan fokát éltem és életem meg, amit addig el sem tudtam képzelni. Kinyílt az életem, az örömtől ledőltem a körém épített váram. Szabadnak, boldognak érzem magam. Nem ismerek a régi önmagamra: olyan kapcsolatokat merek kezdeni, amiket most is Veled. Ezért is hívtalak meg, hogy beszéljessünk, barátkozzunk. Sok közös van bennünk. Ki vagy Te?

Hála van a szívemben, hogy mindig van valaki, aki mellettem áll, aki meghallgat. Köszönöm, hogy meghallgattál. Köszönöm, hogy elfogadtad meghívásomat, hogy eljöttél. Isten hozott!

Vagy talán Ő maga jött el...

De colores!

Várdai Pál

Egy zuglói női kiscsoport tagjainak vallomásai

Mit hozott nekünk eddig a Nagyböjt?

Rájöttem, hogy ragaszkodom a kényelemhez, biztonságomhoz. Félni kezdtem, hogy mi lesz a mozgásigényemmel, a megszokott tornámmal, ha bezárt a Corner Fitness, rácsok lehúzva, hol fogom levezetni a stresszt, ami ér? Hiszen én nem bírom a bezártságot, ha korlátoznak.

Van egy kertünk, ahol metszegettünk lányommal, ültettünk kis virágokat, meglocsoltuk őket, napról napra figyeljük, ahogy a rügy növekszik – ha a növények ilyen türelmesek, akkor talán ezt megtanulhatom tőlük. Szabad vasárnap délután egy nyugágyban csak fekdünnöm és könyvet olvasnom, hallgatni a csivitelő madarakat és nem mindig tevékenykedni és mindenáron hasznosnak lenni. Egyre nagyobb hála van bennem ezért a más szemmel látásért.

Olyan jó, hogy többet vagyunk együtt a családdal, társasozunk, együtt ebédelünk. Hogy a férjem és gyerekeim kedvenc ételeit elkészíthetem. Hogy reggel nem kell rohanni, napközben is tudunk egymáshoz szólni. Örülök, hogy van munkám, amit itthonról végezhetek. Lehetőségem, hogy az időmmel gazdálkodjak. Ha egyik

nap elvesztegettem, másnap beoszthatom jobban. Online misét hallgathatok, szobáinkat megszentelve, hiszen most már egy kápolna is. Felhívhatom barátaimat, távol élő családtagjaimat telefonon is. Imádkozhatok értük az aggodás helyett. Sőt, nemcsak azokért, akiket ismerek, hanem ismeretlenekért is, akiket ez a vírus, vagy más vírus levert a lábáról. És imádkozhatok azért, hogy megismerjük a vírust és megtaláljuk az ellenszerét.

De colores!

Varjú Viki

Engem elsősre sokkosan ért, hogy egy pillanat alatt telt ház lett itthon. Többször és többszörös mennyiségeket főzök, emellett a munka nem csökkent és nem tudunk mindent itthonról végezni. Néha kimegyek az utcára és jó látni, hogy amikor végig megyek némelyik kihalt utcán és csak egy maszkos ember jön velem szemben, ő is nagy ívben kikerül. Tehát az emberek fegyelmestek és alkalmazkodtak a helyzethez. Otthon néha nehéz egymást elviselni, feszültebbek vagyunk, a napunkat is nehezebb beosztani, a gyerekek sokat ülnek a gép előtt az online tanulás miatt.

Mégis hála van bennem, mert úgy ér-

zékelem, hogy nagyon kellett ez már nekünk: kicsit lelassulni, többet beszélgetni, jobban szeretni, kényelmesen összeülni az esti közös családi imára, misén lenni a nappaliban.

Hiszem, hogy ha sikerül megőriznünk a saját és hozzátartozóink egészségét, visszatekintve ez kegyelmi időszak lesz, de már most is az lehet, ha tudatosan annak éljük meg. Jó felkészítés a közelgő Húsvéthoz!

De colores!

Ullicsák Réka

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Megpróbáltam leírni, hogy hogyan érzek ebben a böjti időszakban. Amit már oly sokszor észrevettem, amikor nőkkal beszélgettem: nem sikerült csak magamról beszélni. Kedves Férfiak, nézzétek el nekünk, hogy ha megkérdezitek tőlünk, hogy hogy vagyunk, akkor rögtön egy családi körképet kaptok!

Néhány éve minden nagyböjt előtt megpróbálom elhatározni, hogy mire fogok odafigyelni a húsvét előtti időszakban. Az idei nagyböjtot négy fogadalommal kezdtem: hogy nem eszem húst, nem iszom alkoholt, nem nézek tévét és többet segítek a kisgyermekes ismerőseimnek. A febru-

ári cursillós csoporttalálkozónk véletlenül éppen húshagyó keddre esett, vagyis aznap még együtt örülhettünk a finomabbnál finomabb édességeknek, amivel a farsangi időszakot búcsúztattuk.

A nagybőjti fogadalmaim közül az egyiket már pár nappal hamvazószerda után fel kellett adnom, mivel rájöttem, hogy a 14 éves lányommal szégyenszemre a legmegbízhatóbb kapocs köztünk az esti krimi a tévében, vagyis ha lemondok a televízióról, ezzel tőle is eltávolítom magamat. A többi fogadalmat szépen tartottam, egy egész hétvégén vigyáztam a testvérem óvodás gyermekeire, majd a leendő keresztlányunk nővérével játszótérre mentem (ahol véletlenül összefutottam a fiatalkori legjobb barátnőmmel és fiaival, vagyis igazán kegyelmekkel telve kezdődött számomra a bőjt!)... A március 15-i hétvégén elmentünk még a családdal (a szüleimmel, a három húgommal és családjaikkal) Szilvásváradra, ahol fantasztikus két napot töltöttünk, gyönyörű környezetben, jó hosszú, mesélős reggelikkel, nagy sétákkal és esti kártya partikkal. A munkahelyemen ekkor már látni lehetett, hogy a következő héten mindenki otthonról fog dolgozni. A férjem és én március 16-án Franciaországba utaztunk volna, vagyis nekünk is teljesen szabad volt az a hetünk. Miután váratlanul itthon maradtunk, nagyon örültünk annak, hogy süt a nap, a gyerekeink (14 és 18 évesek) is itthon vannak, mindenki egészséges és reggel nem kell korán kelni... A munka terén lehetett már érezni, hogy bizony anyagilag nem fogunk jól kijönni ebből a járványból, de ennek ellenére nagyon örültünk, hogy együtt lehetünk. Közösen étkeztünk napi háromszor, este pedig filmet néztünk vagy játszottunk. Szépen lassan elkezdtuk kialakítani a napi rutinunkat: a fiam vitte a kutyákat sétálni és minden másnap bevásárolt (rajtunk kívül még három másik családnak), a lányom kipakolta és mosogatógépet és délutánonként süteményt sütött. Úgy éreztem, hogy ez az együtt töltött időszak egy égi búcsúajándék, mielőtt kirepülnek a gyermekeink.

Az önkéntes karantén első hetének vége felé aztán elkezdődtek a problémák: a lányom nem tudott vagy nem akart bekapcsolódni a digitális oktatásba és a férjemmel közösen vezetett cégünkben kiderült, hogy szinte minden megrendelést visszamondtak, vagyis a hétvégét azzal töltöttük, hogy kiszámoljuk, meddig tudjuk az összes alkalmazottunkat megtartani. Mivel én vagyok a HR-s, volt már, hogy fegyel-

mi eljárást kezdtem vagy elküldtem valakit a cégünktől. Olyan azonban még soha nem történt velem, hogy azon kellett gondolkodnom, hogy mindenkinek csökkentsünk-e a fizetését, vagy csak egyeseknek, és ha ez utóbbi, akkor kinek – a jelenleg teljesen munkanélküli, de 3 gyermekét egyedül nevelő asszisztensünknek, vagy a profi, legtöbbet kereső egyedülállóknak? Tudom, hogy a férjemet is foglalkoztatták ezek a kérdések, mégsem tudtuk megbeszélni ezt.

Engem egyre jobban zavart az is, hogy a lányom minden tantárggyal lemarad. Nagybőjt felénél tehát a boldogság és béke helyét egyre inkább az idegesség és a tehetetlenség vette át a családban. Jobbnál jobb online nézhető mise és elmélkedés linkjét kaptuk meg – eddig még egyet sem sikerült családi körben megnézni. Eddig nem tudtam, hogy ilyen sok dologban nem értünk egyet a férjemmel: számára például nem vonzó az interneten közvetített mise. A gyerekeimnek mostanában a mise egyáltalán nem vonzó, vagyis a mise-igényemmel eléggé magamra maradtam a családban. Ugyanez a helyzet a testedzéssel: egyszer-kétszer elmentünk futni a férjemmel, de a karantén előtt a fiam és a férjem fitness terembe jártak heti kétszer, most pedig ehelyett semmit nem csinálnak. A lányom korábban lovagolt, azóta semmit nem csinál. Elhatároztam, hogy jó példát mutatok, igenis, misét fogok nézni és igenis, mozogni fogok otthon (nagyon jó videók vannak az interneten), de egyelőre semmi nem valósult meg ebből.

Szívesen mondanám azt, amit a szívem mélyén érzek: hogy megérdemeltük ezt a járványt, és hogy kell végre valami, ami megállítja a rohanó, profitorientált világunkat (magamat is beleértve!). Sajnos, nem érzem úgy, hogy össze tudnám szedni annyira a gondolataimat, hogy az nyomtatásra vagy online terjesztésre érdemes lenne. Mégis, amit érzek, azt szívesen megosztom veletek: én nagyon örülök annak, hogy közel három hete itthon van mindenki, csönd van az utcákon, nem kell sehova mennünk, és ha rajtam múlna, akkor így is maradna minden, amíg az összes könyvemet el nem olvastam és a ház minden zugát ki nem takarítottam. Ugyanakkor van a családban két ember: a férjem és a lányom, akik nem új esélyként fogják fel ezt a helyzetet, hanem egyre inkább magukba roskadnak. A férjem állandóan velem akar lenni, a lányom pedig soha. Mindkettőtől szenvedek. A szüleim egyelőre jól bírják a bezártságot (igaz, családi házban laknak,

ami nagy kegyelem ilyenkor), de természetesen megfordul a fejemben, hogy lesz-e még valaha születésnapozás vagy nyaralásunk velük.

Isten minden percben ott van a szívemben, ő most az egyetlen biztos pont az életben, de az étkezés előtti imákon kívül alig-alig jut időm arra, hogy kettesben legyek Vele. A cursillós lányokkal szervezett skype-os csoporttalálkozón kívül ez a levél megírása volt a legmélyebb vallásos cselekedetem az elmúlt néhány hétben, ami nagyon szomorú, és legszívesebben el sem küldeném ezt a levelet. Olyan valaki kért meg azonban ennek a megírására, akit nagyra tartok, ráadásul bármit kérek, mindig az elsők között lép oda és segít nekem.

A kérdésre tehát, hogy hogyan érzem magam az ideai nagybőjtben: talajvesztetten, de hittel telve...

De colores!

Olivier Kati

Ez a nagybőjt, más, mint a többi

Év elején azon stresszeltem, hogy a nagyfiam melyik középiskolában fog továbbtanulni, majd egy pillanat alatt nagyot változott a világ. Hirtelen nem az volt a fontos, hogy kinek milyen esedékes tavaszi cipőt, ruhát kellene venni, vagy a szokásos ügyrendi dolgokat hogyan intézzem. Március 15-én még szentmisét mondattunk elhunyt apósomért, édesanyámért, amikor a bizonytalanság, félelem már ott volt a szívünkben, de a szentmise erejéig ezt felülírta a hit, és a remény.

Lelassult az életünk! Átértékelődtek a dolgok! Már nem azon izgulok, hogy melyik középiskolába megy a fiam, hanem hogy a nagyszülőkre vigyázzunk, legyenek még közös ünnepeink.

A vírus okozta bizonytalanság mellé egy baráti házaspár életébe küldött engem a Jóisten (nem vallásos család), akik egy krízist élnek át a kapcsolatukban. Így lehetőséget kaptam a hitem megvallása és kiállása mellett. Akik ismernek, tudják, hogy nem vagyok a szavak embere, így át kellett lépnem a saját árnyékomat. Nekem ez egy fontos apostolkodás volt most a nagybőjtben.

Összekovácsol minket az online szentmise is, és így nyitottabb szívvel éljük meg az ideai nagybőjtöt. Most van időnk a szívünkkel a lényegre figyelni, nem vonják el a külsőség zajai. A gyerekek pedig legálisan élvezhetik a számítástechnika „örömeit”, ami normál esetben korlá-

tozva van. Ezáltal pedig fel is értékelődik a személyes találkozások fontossága.

Így a mihamarabbi személyes találkozás reményében De colores!

Hitben, reményben, szeretetben teli nagyhetet kívánok mindannyiunknak!

H. Judit

Apostoli sikereim, kudarcaim.

Krisztus-élmények

A lányom (12 éves) nem akar szentgyónáshoz járulni. Régóta. Februárban egy családi beszélgetés hatására azt mondta, hogy na jó, legközelebb elmegy. A legközelebb nem jött össze, mert járvány van. De elmondta nekem, hogy ő hisz az ima erejében, hiszi, hogy amiket beszélget Istennel, azt Isten meghallja. És már nem szomorú, hogy nem kapott kiskutyát karácsonyra, mert Isten tudta előre, hogy most ebben a helyzetben a kutyus élete is nehezebb lenne. Örülök, hogy megértette és elhiszi, hogy Isten mindent jobban tud nálunk és mindig jót akar nekünk.

Középső fiam (14) a minap azt mondta, hogy jó, hogy most itthon vagyunk, mert az iskolai menzán nem lehet böjtölni.

Édesanyámat szerettem volna februárban cursillóra küldeni. Először igent mondott, aztán valamiért visszakozott. Kudarckent éltem meg, de most már tudom, hogy ebben a bezártságban nem tudná kamatoztatni vagy éppen megélni a negyedik örök napot.

Mi mindig elcsendesedve készülünk a húsvétra. Most lelassítottunk, átálltunk egy másik életformára. Jó mindig együtt lenni, együtt étkezni napi háromszor. A templom és az atyákkal való személyes találkozás, a szentgyónás hiányzik. De az online misékre jobban készülünk. Átrendezem a nappalit, új terítőt teszek fel, gyertyát gyújtunk, és az énekeskönyvből énekelünk. Megszenteljük így a lakást és olyan, mintha Jézus tényleg beköltözne hozzánk.

A bezártság pozitívuma, hogy apukámmal és volt anyósommal sokat beszéllek telefonon. Megromlott velük a viszony, de most végre tudtam hozzájuk közeledni és örülnek nekem.

De colores!

T. Zsuzsi

Nagyböjt, kicsit másképp – lemondásokkal, de új lehetőségekkel

Bezárkóztunk, és mégis kinyílt a világ.

Kevés idő jutott az Istenre, a lelki életem megélésére. Nagyon hiányzott, keztem eltávolodni. Erőlködtem, imádkoztam, és most hogy itthon ragadtunk, egyszerűen csak megnyílt a lehetőség, kezdve a családom körében, majd pedig a közösségben az elmélyülésre. Azt hiszem, ez a kegyelem.

Majdhogy nem évek óta szeretnék kiscsoportos beszélgetésen részt venni, de a sok teendő mindig előbbre sorolódott. Most sikerült egy hét leforgása alatt három kiscsoportos beszélgetésbe is bekapcsolódni. Hihetetlen ez az online világ.

Óriási volt megtapasztalni, hogy egy ilyen nehéz, félelemmel teli időszakban mennyire nagy segítséget jelentenek az Istenbe vetett reményből, hitből fakadó, reményt adó gondolatok a nem vallásos embereknek. Ez egy feladat! Ez saját tapasztalatom. Az általam nem igazán kedvelt Facebookon megosztottam néhány cikket – ami nem szokásom –, amire sok olyan, nem vallásos ember reagált, akikről nem is feltételeztem volna, hogy felkelti az érdeklődésüket ...

Jó megtapasztalni Isten jelenlétét, hiszem, hogy lelki erőnket erősíti ez az időszak, csak jó szemszögből lássunk, és bízunk abban, hogy minden, ami körülvesz bennünket, az a javunkra válik.

De colores!

Bogi

Csend felhangokkal

Amikor ezeket a sorokat írom, a koronavírus-járvány miatti kényszerintézkedések befolyásolják mindennapi életünket. Le kell mondanunk a templomba járással kapcsolatos, a közösségekben gyakorolt, korábban mindennapos misére járásról, szentségimádásokról, szentgyónásokról éppen a nagyböjti időszakban. Természetesen megértjük ezen rendelkezések okát és célját, ki-ki a maga módján dolgozza fel gyakran az internet adta lehetőségekkel. Figyeljük a televízió és rádió vallási műsorait, egyre több plébánián készítenek helybeli közvetítéseket templomuk liturgikus eseményeiről. Ezek sajnos csak pótszerek, nagyon hiányzik a személyes kapcsolat az Oltáriszentséggel, papjainkkal, lelki vezetőinkkel. Ezt érezték

meg egyházunk vezetői is, amikor egy kicsit enyhítettek a személyes templom látogatás szigorú szabályain, lehetővé téve néhány hívó egyidejű megjelenését bizonyos feltételek betartása mellett.

Plébániánk is megszervezte önkéntes alapon a templom napközbeni őrzési rendjét, amibe magam is bekapcsolódtam. A délelőtti órákban a templomi csendben átadhattam magam gondolataimnak, csak egy-egy hívó halk érkezése vagy távozás keltett némi hangot. Ekkor hirtelen egy ismerős érzés kerített hatalmába. Nem is olyan régen, a 100. férfi Cursillo során munkatársként szolgáltam Tahiban. Azt a feladatot kaptuk a rektorunktól, hogy asztalunk közössége a neki tetsző időben menjen el a kápolnába, közös imával látogassuk meg az Urat. Úgy alakult, hogy szombaton csak egy késői órára tudtuk ezt megbeszélni. Amikor benyitottunk a kápolnába, mély csend fogadott minket, talán ezért is egy kicsit nehezen indult meg az első hangosan kimondott ima, aztán később bátrabbá váltunk. Amikor úgy éreztük, hogy mindent elmondtunk, ami szívünkben volt – ahelyett, hogy elhagytuk volna a kápolnát – mindannyian leültünk a padokba. Őszintén, kicsit meg is lepett a dolog, mert ebben a rohanó világban, amikor az embereknek szinte semmire sincs idejük, ahelyett, hogy elvégezve a kötelezőt, mennének tovább, mindenki maradt, mert érezte a helyzet emelkedettségét, nagyszerűségét. Meglepetésem csak fokozódott, amikor az ajtó néhányszor halk hangon nyílt és csukódott, mivel egyre többen tértek be és ültek be a padokba egy-egy imára szombat éjjelén. Igaz, korábban is megfigyeltem, hogy az egyes előadások közötti szünetben gyakran az asztalok együtt maradtak, tovább folytatva a munkát, hallgatták meg egymást. Sokszor hallottuk: a kereszténység = közösség. A mai világban egyre inkább teret nyer az individualizmus, amitől az egyes ember sebezhetővé, befolyásolhatóvá válik. Mozgalmunknak éppen ezért van fontos szerepe abban, hogy a mindennapi életben kereszténységünkkel hatni tudjunk környezetünkre. Ennek indulását éltem át akkor: egygyé forrasztott minket a cursillo szellemisége.

De colores!

Dr. Kőrössi Gábor

És íme, én veletek vagyok minden nap a világ végéig. Mt 28,20b

Jézus Te most is szeretsz! Bizonyosság a bizonytalanságban

Egy évvel ezelőtt ilyen tájban már tudtuk, hogy mi rendezhetjük az Európai Ultreyát. Lázás tervezgetés, ötletelés következett. Vajon hányan leszünk, érdemes-e két naposra nyújtani a találkozást, a regisztráció nehézségeit hogyan tudjuk áthidalni. Azt gondoltuk, ha szétszétjük a feladatokat, mindent pontosan kitalálunk, odatesszük magunkat, akkor csodás ajándékokkal gazdagodunk már az előkészület idején, hát még a találkozón.

De az élet közbeszólt. Minden bizonytalanná vált. A májusra tervezett lelkigyakorlatot, a tavaszi és nyári cursillókat valószínűleg el kell halasztanunk. Fájdalmas a lelkünk, de mi lesz szeptemberben? Megtarthatjuk az Európai Találkozót?

Tele vagyunk kérdésekkel, bizonytalanságokkal. Még azt sem tudjuk, hogy húsvétkor, az Úr Jézus feltámadásának szent ünnepén hogyan örvendezünk? Hiszen a templom ajtók zárva vannak.

Most válik igazán érthetővé, hogy a félelmek, feladatok által bezárt szívünk ajtaját csak mi nyithatjuk ki Jézus előtt. Ha mi nem mehetünk Hozzá, Ő költözik hajlékainkba. Azt kéri, osszuk meg Vele félelmeinket, vágyainkat, kéréseinket. A sok bizonytalanságban egy a bizonyosságunk, Ő most is szeret, velünk akar ünnepelni.

Szimbolikusan érzem, hogy a Szűcs Imre atya által meghirdetett imalánc áprilisi láncszeme a miénk. Még erőteljesebben kapcsolódhatunk össze az imában. Nemcsak magunkért, családunkért, papjainkért, kiscsoportunkért, cursillós közösségünkért, hanem Európa és a világ cursillistái is ránk vannak bízva.

Imádkozzunk együtt az egészségükért, türelemért, elfogadásért, és a találkozás lehetőségéért.

De colores!

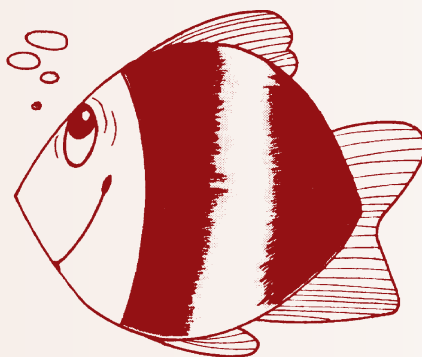
Várdai Judit

Reményünk, Krisztus!

*Szokatlan módon ebben a húsvéti lapszámban nem találkozhattok
az ez évi cursillók időpontjaival,
az egyéb lelki programok
előzeteseivel, dátumaival.*

*Nem tudjuk, ezekre mikor kerülhet sor,
de amint bekövetkezik az örömteli változás,
a cursillo honlapján azonnal olvashatóak lesznek.*

Kerüljön erre mielőbb sor, Isten segítségével.

<http://www.bpcursillo.hu>

RÉGIÓK ADATAI

Esztergomi régió

Bencze László <inyesmester1@gmail.com>

Észak-pesti régió

Egek Királynéja főplébánia

IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)

Körössy Gábor korossygabor@freemail.hu

Bernolák Melinda bernolak35@gmail.com

+36-20 450-0292

Rákosmente régió

Budapest-Rákosszaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia

XVII. Szabadság sugárút 39.

Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu

+36-30 514-0961

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia

XVI. Templom tér 3.

Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Községi Ház

XIV. Kassai tér 34.

Földes Mária foldes.maria55@gmail.com

Dél-pesti régió

Budapest Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia

1091 Budapest, Üllői út 145.

Pesti-Déli Espereskerület

Guzsaly Barnabás guzbar2011@gmail.com

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia

II. Bp., Kossuth L. u. 13.

Marosiné Váradi Andrea marosineandi@gmail.com

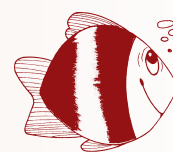
Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság

XII. Táltos u. 16.

Megyeri Attila megyeri.attila@citronut.hu

+36-30 565-9587

Cursillo Alapítvány
1091 Budapest Üllői út 145.
Számlaszám: 11710002-20080949

Cursillo Titkárság
Visyné Éva 06-30/971-6858

de colores újság szerkesztősége
Földes Mária – foldes.maria55@gmail.com

De Colores

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyei Cursillo Mozgalom Boldog Özséb Titkárságának hírlevele

A szerkesztőség e-mail címe: cursillo.szerkesztoseg@gmail.com

Nyomdai előkészítés: Pharma Press Nyomdaipari Kft.

